

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 253/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti záznamom Ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] sp. zn. ÚVTOSaUVV-01274/13-LO-2025-4 z 12. marca 2025 a sp. zn. ÚVTOSaUVV-02758/13-LO-2025-5 z 18. júna 2025 o prešetrení sťažností a proti záznamom Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže sp. zn. GR ZVJS-03902/12-2025-6 zo 17. júna 2025 a sp. zn. GR ZVJS-05903/12-2025-2 z 13. augusta 2025 o prešetrení žiadostí o prešetrenie vybavenia sťažností takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich práv zaručených čl. 3, čl. 8 a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) záznamami o prešetrení sťažností Ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] (ďalej len „ústav [REDAKOVANÉ]“ sp. zn. ÚVTOSaUVV-01274/13-LO-2025-4 z 12. marca 2025 (ďalej len „záznam o sťažnosti 1“) a sp. zn. ÚVTOSaUVV-02758/13-LO-2025-5 z 18. júna 2025 (ďalej len „záznam o sťažnosti 2“) a záznamami o prešetrení žiadostí o prešetrenie vybavenia sťažností Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „generálne riaditeľstvo“) sp. zn. GR ZVJS-03902/12-2025-6 zo 17. júna 2025 (ďalej len „záznam o žiadosti 1“) a sp. zn. GR ZVJS-05903/12-2025-2 z 13. augusta 2025 (ďalej len „záznam o žiadosti 2“). Navrhuje, aby ústavný súd záznam o žiadosti 1 a záznam o žiadosti 2 generálneho riaditeľstva zrušil a vrátil mu veci sťažovateľa na nové

konanie. Takisto žiada o ustanovenie právneho zástupcu pre účely jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom a o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v špecifikovanej sume.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody v ústave [REDAKOVANÉ]. Ústavu [REDAKOVANÉ] bolo 14. februára 2025 postúpené na priame vybavenie podanie sťažovateľa z 30. januára 2025, v ktorom namietal postup špecifikovaných príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) počas prehliadky jeho cely 29. januára 2025 v jeho neprítomnosti, ktorú mali vykonať podľa jeho tvrdení neprípustným spôsobom, keď sa mali oboznámiť s obsahom korešpondencie sťažovateľa s jeho advokátmi, uloženou v jeho skrinke pre osobné veci. Sťažovateľ v podaní žiadal o začatie disciplinárneho konania voči označeným príslušníkom ZVJS. Záznamom o sťažnosti 1 bolo ústavom [REDAKOVANÉ] toto podanie vybavené ako sťažnosť, pričom v ňom ústav [REDAKOVANÉ] konštatoval, že tvrdenia sťažovateľa obviňujúce špecifikovaných príslušníkov ZVJS z popísaného konania sa nezakladajú na pravde a nie sú podložené žiadnymi dôkazmi a sťažnosť bola v celku vybavená ako „nevýhodnotená“. Záznam o sťažnosti 1 ústavu [REDAKOVANÉ] sťažovateľ napadol podaním zo 17. marca 2025, ktoré vybavilo generálne riaditeľstvo ako žiadosť o prešetrenie dotknutého záznamu o sťažnosti 1. V zázname o žiadosti 1 generálne riaditeľstvo sťažovateľovi oznámilo, že preskúmalo všetky dôkazné prostriedky a príslušné právne predpisy uplatnené pri prešetrovaní jeho sťažnosti ústavom [REDAKOVANÉ] pričom zistilo, že ústav [REDAKOVANÉ] pri vybavení jeho sťažnosti postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a že k porušeniu práv sťažovateľa zo strany ústavu [REDAKOVANÉ] nedošlo.

3. V ďalšom podaní zo 7. apríla 2025, ktoré bolo postúpené na vybavenie ústavu [REDAKOVANÉ] sťažovateľ namietal, že postupom špecifikovaných príslušníkov ZVJS došlo k porušeniu sťažovateľových práv, keď podľa tvrdení sťažovateľa dotknutí príslušníci znemožňovali v špecifikovanom období rokov 2024 až 2025 sťažovateľovi a ďalším väzneným osobám účasť na vychádzkach vo vonkajších priestoroch, na ktoré majú väzni nárok v zmysle relevantných právnych predpisov a takisto úmyselne uzamykali vo vymedzenom období rokov 2024 až 2025 tzv. kultúrnu miestnosť slúžiacu pre väznené osoby. V podaní žiadal o začatie disciplinárneho konania proti označeným príslušníkom. Záznamom o sťažnosti 2 bolo ústavom [REDAKOVANÉ] toto podanie vybavené ako sťažnosť, pričom v ňom ústav [REDAKOVANÉ] konštatoval, že tvrdenia sťažovateľa obviňujúce špecifikovaných príslušníkov ZVJS z popísaného konania sa nezakladajú na pravde a nie sú podložené žiadnymi dôkazmi a sťažnosť bola vybavená ako „nevýhodnotená“. Záznam o sťažnosti 2 ústavu [REDAKOVANÉ] sťažovateľ napadol podaním, ktoré vybavilo generálne riaditeľstvo ako žiadosť o prešetrenie dotknutého záznamu o sťažnosti 2. V zázname o žiadosti 2 generálne riaditeľstvo sťažovateľovi oznámilo, že preskúmalo všetky dôkazné prostriedky a príslušné právne predpisy uplatnené pri prešetrovaní jeho sťažnosti ústavom [REDAKOVANÉ] pričom zistilo, že ústav [REDAKOVANÉ] pri vybavení jeho sťažnosti postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a že k porušeniu práv sťažovateľa zo strany ústavu [REDAKOVANÉ] nedošlo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, popisujúc podrobne chronologický priebeh jeho trestnej veci a obsah jednotlivých napadnutých opatrení ústavu [REDAKOVANÉ] a generálneho riaditeľstva, namieta, že označené orgány verejnej moci neprešetrili ním vznesené tvrdenia zodpovedajúcim spôsobom

a v takomto postupe sťažovateľ vidí porušenie svojich práv garantovaných čl. 3, čl. 8 a čl. 10 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa sú jeho tvrdenia o porušení jeho označených práv v dôsledku popísaného zaobchádzania so sťažovateľom v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody, ktorý sťažovateľ vykonáva v ústave [REDACTED] (nahliadnutie do chránených dokumentov počas prehliadky cely sťažovateľa, obmedzenie vychádzok garantovaných právnou úpravou a tiež obmedzenie kultúrneho vyžitia sťažovateľa).

6. Ústavný súd hneď v úvode poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019).

7. Ústavný súd v tomto kontexte poukazuje na § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), podľa ktorého prokurátor dozerá na to, aby v celách policajného zaistenia, v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia boli držané alebo umiestnené osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Takisto poukazuje na § 96 zákona o výkone trestu odňatia slobody, v zmysle ktorého dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon o prokuratúre. Prokurátorský dozor sa v zmysle uvedenej právnej úpravy vykonáva prostredníctvom oprávnenia prokurátora vstupovať do miest, kde sa vykonáva trest odňatia slobody v akomkoľvek čase s tým, že prokurátor musí mať prístup do všetkých priestorov. Navyše, má právo nazeráť do dokladov, ktoré súvisia s výkonom trestu. S odsúdenými môže hovoriť aj bez prítomnosti tretích osôb. Môže preverovať rozhodnutia a opatrenia orgánov vykonávajúcich správu zariadení ústavu a priestorov ústavu zodpovedajúcu zákonom a ostatným všeobecne záväzným právnym predpisom. Má oprávnenie požadovať od zamestnancov vykonávajúcich správu miest ústavu a ich priestorov potrebné vysvetlenia, predloženie spisov a rozhodnutí týkajúcich sa pozbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody odsúdených.

8. V neposlednom rade ústavný súd odkazuje na prvotný prostriedok nápravy, ktorý odsúdeným osobám nachádzajúcim sa vo výkone trestu odňatia slobody poskytuje právna úprava – ustanovenia

§ 65da a nasl. zákona č. 4/2001 Z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Zbore väzenskej a justičnej stráže“) upravujú systém podávania sťažnosti podliehajúci kontrole zo strany generálneho riaditeľstva a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

9. Z predchádzajúcich bodov odôvodnenia tohto rozhodnutia jasne vyplýva, že orgánmi verejnej moci, ktoré sú v zmysle relevantnej právnej úpravy primárne kompetentné (a zároveň spôsobilé vzhľadom na ich oprávnenia) zaoberať sa tvrdeniami sťažovateľa o neprípustnom zásahu do jeho označených práv a preveriť ich opodstatnenosť, sú primárne príslušné zložky Zboru väzenskej a justičnej stráže v zmysle zákona o Zbore väzenskej a justičnej stráže a následne príslušný prokurátor v zmysle zákona o prokuratúre.

10. Je zrejmé, že sťažovateľ uplatnil primárny prostriedok k ochrane svojich práv, sťažnosti podľa zákona o Zbore väzenskej a justičnej stráže. V ústavnej sťažnosti však nepreukázal a ani neuviedol, že by následne po tom, čo neúspešne uplatnil označený prostriedok podľa zákona o Zbore väzenskej a justičnej stráže, využil aj účinný prostriedok nápravy poskytovaný zákonom o prokuratúre. Za takýchto okolností ústavný súd považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľa za predčasnú a neprípustnú, keďže využitie postupu podľa zákona o prokuratúre ustálená judikatúra ústavného súdu kvalifikuje ako účinný právny prostriedok k poskytnutiu ochrany formulovaných práv sťažovateľa. Z obsahu citovaných ustanovení zákona o prokuratúre totiž vyplýva, že úlohou prokuratúry v rámci výkonu prokurátorského dozoru nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu väzby a trestu odňatia slobody je povinnosť zaoberať sa podnetmi dotknutých subjektov, teda väznených obvinených a odsúdených osôb, obsahujúcimi tvrdenia o neprípustných zásahoch do ich práv v miestach výkonu väzby alebo trestu odňatia slobody a preveriť ich opodstatnenosť (napr. sp. zn. II. ÚS 480/2025).

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ disponoval účinným právnym prostriedkom nápravy potenciálneho zásahu do jeho označených práv, ktorého využitie nepreukázal. Môže však konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy), čo nie je prípad sťažovateľa.

12. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

13. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

14. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (časť II tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel.

15. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu